

Arrest

nr. 242 177 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigere nationaliteit te zijn, op 20 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2020 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES loco J. VAN LAER en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 13 mei 2016 in België een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek resulteerde in een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22 februari 2019 en, na beroep, het arrest nr. 227 482 van 15 oktober 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 26 november 2016 werd in hoofde van verzoeker een “*bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming*” genomen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 234 853 van 3 april 2020, in essentie omdat verzoeker voorafgaand aan de beslissing niet werd gehoord over de elementen die raken aan artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 april 2020 werd een nieuw “*bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming*” genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten

[...]

nationaliteit : Niger

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/02/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 15/10/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de volgende schendingen aan:

“Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending van artikel 4,7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Schending van artikel 7, 52/3 en 74/13 Vreemdelingenwet van 18.12.1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht (audi alteram partem).”

Hij betoogt het volgende:

“Zonder twijfel is de bijlage 13quinquies een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vw. als volgt luidt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De verwerende partij moet volgens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet telkens rekening houden met de gezondheidstoestand en zijn gezins-en familieleven (zie bv. RvV nr. 227 627 van 21 oktober 2019 en

nr. 205 265 van 13 juni 2018). Het is immers geen absolute gebonden bevoegdheid voor verweerder om een bevel af te leveren.

Deze bepaling refereert naar art. 3 en 8 EVRM (zie ook verder). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 Vw. en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Uit de bestreden beslissing kan opnieuw allerm minst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk de gezondheidstoestand en met het sociale leven en met de de facto onmogelijkheid tot terugkeer. Alleszins heeft verweerder nooit zelf geïnformeerd naar verzoekers gezinsleven of zijn gezondheidstoestand (betreffende de schending hoorrecht: zie verder).

Dit is absoluut opmerkelijk aangezien in haar vernietigingsarrest de Raad als grond voor vernietiging het niet horen van verzoeker aanduidt. Er werd niet meer gemotiveerd, in tegenstelling tot wat dhr. M. stelt (zie stuk 2).

Door eenvoudigweg opnieuw een bevel af te leveren na de vernietiging van een eerder bevel zijn er duidelijke aanwijzingen dat verweerder de bovenstaande elementen niet heeft onderzocht. Er is ook geen rekening gehouden met de actuele toestand.

De beslissing zelf verwijst wederom- net als de eerdere beslissing- nergens naar het privéleven of gezondheidstoestand, laat staan dat er op enige wijze mee rekening zou gehouden geweest zijn. Er werd dus helemaal geen rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing. Er is geen vermelding van artikel 74/13 vreemdelingenwet in het bevel of motieven die verband houden met de hierin vervatte regel.

Verzoeker verwijst verder nog op arrest nr. 225 432 van 30 augustus 2019 van Uw Raad (eigen onderlijning):

"Zelfs in de hypothese dat ervan wordt uitgegaan dat de nationale norm die de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, met name artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in zich draagt, sluit ze een dergelijke verplichting in ieder geval niet uit. Bovendien bepalen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zoals reeds gesteld, dat de overheid in de akte zelfde juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Derhalve is de Raad van oordeel dat, om de volle werking van het Unierecht -in het bijzonder de doeltreffende rechtsbescherming van de derdelander tegen een bevel om het grondgebied te verlaten te garanderen, de motieven die er blijk van geven dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, in dat bevel moeten worden opgenomen."

Als verweerder al rekening zou hebben willen houden met de vermelde elementen - wat niet het geval was-, dan had zij dit moeten opnemen in bestreden beslissing- quod non. Zij heeft daarmee art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook de formele en materiële motiveringsplicht geschonden.

Dit is des te meer het geval, gelet op de vernietiging van het eerder bevel omwille van de duidelijke aanwezigheid van medische elementen en een gezinsleven. Het zou op zijn minst zorgvuldig zijn en het is nodig in het licht van de verscherpte motiveringsplicht (zie ook eerste middel) dat verweerder hierover motiveert."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota:

"Uit het administratief dossier blijkt dat voorafgaand aan de bestreden beslissing, door de arts-adviseur een onderzoek gevoerd werd naar de door verzoeker neergelegde medische documenten en vervolgens door het Bestuur een onderzoek gevoerd werd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij eveneens de medische toestand werd besproken. Die evaluatie luidt als volgt:

- Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.
- Gezins- en familieleven : Betrokkene heeft reeds enkele jaren een relatie en woont samen met een persoon met de Belgische nationaliteit. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale

bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft.

Gezondheidstoestand : Betrokkene legde verschillende medische documenten neer. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 14/04/2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 10/04/2020 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vloeit geen formele motiveringsplicht voort. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit het administratief dossier afdoende dat wel degelijk rekening gehouden werd met de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat dit artikel niet vermeld werd in de bestreden beslissing doet daar geen afbreuk aan."

2.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker, niettegenstaande de door de Raad vastgestelde schending van het hoorrecht, andermaal niet werd gehoord alvorens over te gaan tot de afgifte van de thans bestreden beslissing. De verwerende partij geeft aan van oordeel te zijn dat dit thans niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing omdat verzoekers medische toestand voorafgaand aan de bestreden beslissing werd geëvalueerd én dat hij geen aanvraag indiende op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wat betreft zijn gezinssituatie betoogt zij dat die geen schending meebrengt van artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst daarvoor naar het document "Evaluatie artikel 74/13" dat zich in het administratief dossier bevindt en naar het "antwoord Q-med" van de arts-adviseur dat bij de nota wordt gevoegd.

Daargelaten de vraag of het feit dat verzoeker niet werd gehoord in de gegeven omstandigheden kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, moet er ook op worden gewezen dat verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht omdat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand en zijn gezinsleven. De verwerende partij stelt daar tegenover dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is een voor vernietiging vatbare maatregel die als eenzijdige rechtshandeling ook is onderworpen aan de verplichting tot formele motivering, opgelegd bij de voormelde wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. In zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat, zelfs in geval artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet op het eerste gezicht doet vermoeden dat de verwerende partij een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel af te leveren, hiervan kan worden afgezien wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet strekt ertoe die grondrechten te bewaken, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen. De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (o.a. eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat steeds moet worden nageleefd bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Voor nationale rechters geldt, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, dat zij verplicht zijn om nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (cf. HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 tot C-403/01, Pfeiffer, pt. 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., pt. 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt. 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, pt. 8).

In die context moet worden gewezen op het volgende:

Het kader van rechtsbescherming tegen een terugkeer- of verwijderingsbeslissing, zoals deze die thans wordt aangevochten, wordt geschetst in artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn.

Volgens deze bepaling wordt aan de betrokken onderdaan van een derde land een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1 bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

Artikel 12, lid 1 heeft betrekking op onder meer een terugkeerbesluit en luidt als volgt:

“Vorm

1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.

De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.”

In het licht hiervan wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat de verplichting om een administratieve rechtshandeling afdoende te motiveren een wezenlijke vormvereiste is, bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt 122), en het uitvloeisel vormt van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 21 november 1991, C-269/90, Technische Universität München, pt 14; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland, pt 88; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 38).

Eveneens volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht, en dit beginsel moet ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten worden geëerbiedigd wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303. Zie ook HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, punten 44-46).

Zelfs in de hypothese dat ervan wordt uitgegaan dat de nationale norm die de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, met name artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen letterlijke

uitdrukkelijke motiveringsplicht in zich draagt, is de Raad van oordeel dat, om de volle werking van het Unierecht -in het bijzonder de doeltreffende rechtsbescherming van de derdelander tegen een bevel om het grondgebied te verlaten- te garanderen, de motieven die er blijk van geven dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, in dat bevel moeten worden opgenomen. Het doel van de formele motiveringsplicht raakt bijgevolg aan de rechten van verdediging van de rechtsonderhorige.

In de bestreden beslissing worden geen motieven opgenomen die blijk geven van de beoordeling ex artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch wordt erin verwezen naar het bestaan van een synthesenota of een ander stuk in het administratief dossier dat deze beoordeling veruiterlijkt, laat staan dat dit stuk zou zijn bijgevoegd. Meer nog: eens kennis genomen van de bestreden beslissing nam verzoekers raadsman contact op met de verwerende partij met de vraag om de beslissing in te trekken omdat er niet uit bleek dat rekening werd gehouden met het arrest nr. 234 853. Het antwoord van de verwerende partij luidde als volgt:

“Geachte heer,

Wij zijn inderdaad op de hoogte van de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten (dd. 26.11.2019) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op basis van het arrest nr. 234.853 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de neergelegde stukken bij het verzoekschrift werd bijgevolg een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd.”

Op geen enkele manier werd verzoeker attent gemaakt op het feit dat er zich in het dossier een stuk zou bevinden waaruit de evaluatie in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bleek.

Het verweer in de nota komt er, zoals reeds gesteld, in essentie op neer dat verzoeker de motieven aangaande het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan vinden in de stukken van het administratief dossier.

De vraag stelt zich of dit standpunt strookt met het bepaalde in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die vereisen dat de overheid in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen opnemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. Opdebeek en A. Coolsaet, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 140.) Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).” Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing - indien alle voorwaarden hiertoe vervuld zijn- , “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. Opdebeek en A. Coolsaet, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636). Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen” RvS 17 januari 1996, nr. 57.548, Chau).

De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend -via een later proceduristuk zoals de nota of via de neerlegging van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier bevindt-, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming. Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen. Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad). Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep.

Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen. In dat geval weet de betrokkene immers dat de gemachtigde, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én hij kent ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd. Ter zake kan alleen maar worden vastgesteld dat in casu geen sprake is van een dergelijke uitzondering. Integendeel: zoals hiervoor reeds is gebleken, heeft verzoekers raadsman zich na kennisname van de bestreden beslissing gewend tot het bestuur om zijn verwondering uit te drukken over diens handelwijze na het arrest van deze Raad, doch hij werd in het ongewisse gehouden over de aanwezigheid van een stuk in het dossier dat zou kunnen wijzen op het feit dat een evaluatie was gemaakt. Zeker in het licht van het feit de Raad al had vastgesteld dat verzoeker ten onrechte niet werd gehoord en de verwerende partij opnieuw is overgegaan tot het nemen van een beslissing zonder verzoeker te horen, moest die laatste via de motieven van deze beslissing in de mogelijkheid zijn na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

2.4. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is aangetoond, en het tweede middel is in zoverre gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS